

Levél a szerkesztőhöz.

Tekintetes Szerkesztő Ur!

Az „Erdészeti Lapok“ f. évi június hó 25-én megjelent számában „Erdőgazdasági kérdések“ cím alatt napvilágot látott kritikai közleményre, mely részben méltatva, másrészt szigorú bírálat alá véve foglalkozik az 1911. évi földmivelésügyi költségvetés tárgyalása alkalmával az erdészetet és az erdőtisztteket érintőleg elhangzott képviselőházi beszédekkel s ezek közt a csekélységem által elmondottakkal is: legyen szabad a következőkben reflektálnom.

Minthogy az én felszólalásomban elmondottak, úgy látszik intencziómat teljesen félreértve, nemcsak szigorú, de felfogásom szerint elfogult kritikával vannak kísérve és sújtva: kötelességemnek tartom nem ugyan védekezésül, de intenczióm helyesebb felfogása szempontjából, felvilágosítással és magyarázattal szolgálni, tisztelettel kérve tekintetes szerkesztő urat, hogy ennek az „Erdészeti Lapok“ hasábjain helyet adni sziveskedjék.)*

Nem tartottam volna szükségesnek ezt a lesújtó bírálat daczára sem, ha a hivatkozott közlemény, beszédemnek bevezető, valamint záró részét is legalább kivonatossan érintette volna, mert akkor a gyakorolt kritika méltatását a tisztelt olvasóra bízom volna. Így azonban, mikor minden jó szándékom és akaratom daczára és ellenére, a bírálat oda konkludál és azt akarja bizonyítani, mintha én volnék az erdők egyik legnagyobb ellensége s egyúttal az erdőtisztítók nemcsak méltányos, de jogos kívánságai teljesítésének is gátlója, nem hunyhatok szemem a méltatlan kritika előtt!

A hivatkozott közlemény írójának minden ellenkező felfogása és ellenszenve daczára is kijelentem, hogy testestől-lelkestől erdész vagyok! S míg az erdők fentartását, gondozását és helyes kezelését a legmelegebben óhajtom, addig és emellett az erdőkkel foglalkozóknak, főleg az erdőtisztítókarnak ügyét és jogos kívánságait szívesen hordozom és mihamarább megvalósításhoz juttatni szeretném.

*) Készséggel és minden megjegyzés nélkül közöljük e sorokat, amelyekre az inkriminált cikk szerzője, akit eziránt megkérdeztünk, nem óhajtott reflektálni, úgy találván, hogy a két szemben álló felfogás és nézet fölötti bírálat teljesen az olvasókon áll. Szerk.

Nem vagyok és nem lehetek azonban annyira rövidlátó, hogy ismerve a viszonyokat, lehetetlenségeket követeljek, avagy az általános közgazdasági érdekekkel szemben elfogult legyek!

Ilyen és ezen felfogás vezetett és lebegett szemem előtt hivatkozott képviselőházi beszédemben és ennek elmondása alkalmával is.

Nem tartom szükségesnek, sőt ildomosnak sem itt részletesen fejtegetni, hogy minő erős akciózt indítottunk meg mondhatom számos képviselőtársammal egyetemben ép az állami erdőtisztikar érdekében, ami azonban — sajnos! — az ország adott — és gazdag, de be nem válthatott ígéreteket tett kormány által teremtet — pénzügyi kritikus helyzete mellett és miatt eredményre legalább ezidő szerint nem vezetett. Nem mondtam le azonban az akció továbbfolytatásáról, sem a reményt nem adtam fel, hogy kitűzött célunkat már a legközelebbi jövőben legalább részben el ne érjük! Ez teszi indokolttá azt is, hogy az erdőtisztikar jogos kívánságát hangoztattam akkor, mikor egyidejűleg beismertem, hogy azok azonnal meg nem valósíthatók.

A hivatkozott közleményben nyilvánított felfogás és tett kijelentésekkel szemben, tisztelettel kérdem: mi vezetett volna más, mint az erdőtisztikar érdeke? mikor beszédem bevezető részében azon kijelentést tettem a tárgyalás alatt állt költségvetésről nyilatkozva, hogy: „egész költségvetésünkön kirívóan vonul végig, nem ugyan e koplaltatás politikája, de a legszigorubb takarékoság elve“, — mi vezetett volna más, mikor tovább menve, azon reményemnek adtam kifejezést, hogy a pénzügyminiszter úr hajthatatlan állásfoglalását csak az adott helyzet tette szükségessé és mihelyt pénzügyi helyzetünk a kívánt állapotba jut, nemcsak a pénzügyminiszter úr, de az egész kormány igyekezni fog legalább a jogos, sőt méltányos kívánságokat is kielégíteni. És végül mi vezetett volna más, mikor a bis dat qui cito dat elvénel fogva az ügy érdekében annyira mentem, hogy igen sok mások megütközésére és tán megbotránkozására, meglevő egyes adónemünket emeltetni, a még meg nem levőket életbe lépteteni kívántam?!

Tallián Béla őexczellenciájának a letűnt kormány ígéretére volt hivatkozásából kifolyólag tett, s tán nem egészen helyesen és találóan polemiának elkeresztelt kijelentésemet pedig, a helyzet ismerete mellett, a mai kormány iránt való bizalmam szülte köte-

lességből tettem. Tettem pedig annyival inkább, mert jól ismerem kormányunknak, főleg pedig földmivvelésügyi miniszterünknek az erdőtisztikar iránt érzett és táplált jóindulatát, mely olyféle adott, de be nem váltott és válthatott ígéretekre való hivatkozás nélkül is, szeretem hinni, érvényre jut. S végeredményében pedig azt hiszem, a közlemény tisztelt írója sem tételezi fel, hogyha mindjárt magam is hivatkoztam volna az ismert ígéretre, akkor a szóban lévő ügy azonnal rendezést nyert volna! . . . Mindebből folyólag, hogy az ország méltóságát ki sértette meg? Azt is könnyű kitalálni!

Engedelmet kérek a közlemény, megengedem, jóhiszemű, de nem minden célzatosság nélküli tisztelt írójától, hogy nézetem szerint egyoldalú felfogásra vall a közlemény azon ironikus és kötekedő kérdése is, hogy miért foglalkoztam az erdőtisztek jogos kívánságaival, mikor kijelentem, hogy azt megvalósíthatónak nem tartom. Hát azért, mert ha azonnal megvalósíthatónak nem tartom is, de mihamarább teljesítendőnek kívánom! S hogy ezzel hogyan és miért ártottam volna az ügynek? Azt felfogni igazán képtelen vagyok! De egy irántam valamivel több jóakarattal, ezt a közlemény írója sem állíthatta volna!

Az én lelkiismeretem tehát a sujtó kritikával szemben is nyugodt, hogy érdemes erdőtisztikarunk érdekében úgy magánuton, mint a nagy nyilvánosság előtt, ha nem is azonnalra, de legalább a jövőre nézve megtettem, ami tőlem telhetett; hogy kedvező eredményt kieroszakolni nem tudtam, annak nem én, hanem az ismert helyzet az oka! Hogy bővebben nem fejtegettem a kívánságok jogos voltát, az pedig abban találja magyarázatát, hogy azt az előadói nyilatkozat és *Tallián* Béla őexcellenciájának igazán elismerésre méltó beszéde után egyszerűen feleslegesnek tartottam és emellett nagyobb hatásnak gondoltam és gondolom, mintha azt én tettem volna!

Végül, hogy *Miháli* Tivadar képviselőnek valóban kritikán alul álló támadására nem reflektáltam, annak egyszerűen az az oka, mert nem volt jogom már felszólalásra, a részletek tárgyalásánál pedig nem lehettem e Házban.

Erdőtörvényünkre vonatkozó „hullámvonalas“ fejtegetéseimet illetőleg pedig ki kell jelentenem, miszerint akkor is vallott s most is meglevő nézetemet, — melynek fejtegetése alkalmával nem jár-

tam gondolataimmal sem a Kárpátok csucsain, sem Erdély magasba nyúló bércein — a t. czikkiró urnak sem felfogása, sem gunyos támadása egyáltalán nem tudta megváltoztatni. Most is azon felfogásban vagyok, hogy az állandóan, de igazán és minden tekintetben és feltétel nélkül állandóan mezőgazdasági célokra alkalmas területeknek az erdőkből való kiengedése, főleg a mostani folyton fokozódó közgazdasági érdekek, viszonyok és állapotok mellett, nem kellene, hogy oly körülményes és szigoru legyen! Erre voltam tekintettel akkor is, mikor ellenszenvet keltett beszédem befejező részében a kötött birtokoknak szükség esetén kisajátíthatását kívántam. Ezzel természetes távolról sem azt akartam és akarom, hogy derüre-borura irtsunk mindent és bárhol; de az említett közgazdasági kívánalmak lehető figyelembe vétele mellett rokonszenvesebbé kívánnám tenni erdőtörvényünket s ennek végrehajtóit s ellenőrzoit.

Ugyanezen elv vezetett ismételten közgazdasági viszonyainkra való tekintettel és ezek ismeretével az erdei legelőterületekre vonatkozólag tett kijelentéseimnél is, nem pedig tán a nekem kegyesen imputált erdőpusztítás és tönkrelegeltetés czélzata. Ezt igazolja *Bornemissza* Lajos képviselőnek ezen természetü, de messzire menő fejtegetéseire tett megjegyzésem is. Hogy pedig az erdei legelőterületek helyes és minden igénynek megfelelőleg, a sokszor gyakorlatlan és élettapasztalat nélküli fiatal szaktársak által elkészített üzemtervek jóváhagyásával már teljesen és helyesen rendezve volnának országszerte: azt tán czikkiró ur sem állítja?!

Ily és ezen vázolt felfogásban levén, ezek tiszteletteljes előrebocsátása után be kell vallanom, miszerint végtelenül bánt és fáj tehát czikkiró urnak azon állítása, hogy Miháli Tivadarnak beszéde — mely szerint ő a sorok között érthetőleg az erdőket feltétlenül kiirtatná, az erdőtiszteket pedig a legutolsó adóvégrehajtónál is rokonszenvtelenebbeknek tartja — kevesebbet ártott az erdészetnek és az erdőtisztikarnak, mint az én állásfoglalásom és felszólalásom! Ez indított tulajdonkép ezen nyilatkozatom tételére is.

Ezekután vagyok és maradtam ezidőszert

Balatonalmádiban, 1911. évi junius hó 25-én

kiváló tisztelettel
Jákói Géza.